

Ἀσμένως ἐκτυπώνω
 τὴν **ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΑΔΑ**
 καὶ τὴν ἀφιερώνω
 εἰς τὴν **ΚΛΕΙΝΗΝ** Ἑλλάδα!

«Σάτυροι ἀπὸ σακκοῦλι,
 ὅπου μέσα εἶνε οὐλοῖ
 οἱ Ρωμηοὶ οἱ πομπιτομένοι,
 ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι»

Α!

Χαίρετ, Ἑλληνας, καὶ αὖθις ἔμπροσθεν ὑμῶν προβάλλω,
 νέους ἄθλους τῆς Βουλῆς μας προτιθέμενος νὰ ψάλω.
 Ὅσα νῦν σὰς ἀφηγοῦμαι εἰς τὸν ὕπνον μου τὰ εἶδα,
 χαίρων δὲ τ' ἀφιερώνω εἰς τὴν ἔνδοξον Πατρίδα,
 τὴν πλειστάκις γαλουχοῦσιν πλῆθος ζῶων καὶ ἀνθρώπων,
 καὶ ὁμίλους ὀλοκλήρους *εὐκλεῶν* ἀντιπροσώπων,
 ἧτις πάντοτε μ' ἐμπνέει, ἐκ τοῦ ὕπνου μ' ἐξεγείρει,
 μὲ τὴν θεῖαν δὲ ἰσχύν της, ὅπως ἄκοντα, μὲ σύρει
 πότε ἐνώπιον εἰκόνων παρελθόντος μεγαλείου,
 πότε ἐναντι παράνοτος ρυπαρῶν καὶ πικραδλίου.
 — «Λάλει ὅθεν, Ὀνειρόν μου, φοικαλέον, τραγιόν,
 παρ' ἐμοῦ γραφὲν εἰς ὕφος, ὡς συνήθως, *κλασιόν!*» —

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

B!

— «Μίαν νύκτα παγετώδη τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ χειμῶνος, ἔνδοθι τοῦ πενιχοῦ μου, ἐβημάτιζον, κοιτῶνος, ἄτακτον, ὡς ἐνθυμούμαι, ἔχων τότε τὸν σφυγμὸν μου, αἰσθανόμενος δὲ πλήρη, πλὴν βαρῦν, τὸν στομάχόν μου. Πρὸ ὀλίγης μόλις ὥρας εἶχον κάλλιστα δειπνήσει, ἄρκετὸν δὲ μαῦρον οἶνον, (ὅπερ κάκιστον,) ῥοφήσει. Εἶχον κόπωσην μεγάλην, ἰσχυρὰν καρηβαρίαν, καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ πάθω τοῦ στομάχου ἀβαρίαν. Ζαλισθεὶς, ἐνδεδυμένος, ὡς χειρῶναξ, κατεκλιθην. ἔκλεισα τὰ βλέφαρά μου καὶ ἀμέσως ἐκοιμήθην. Κτύπον τότε εἰς τὴν θύραν, φεῦ, ἀκούσας ἰσχυρὸν, πρὸς αὐτὴν τὸ βλέμμα στρέφω, σχετλιαζῶν, ἀπορῶν.

Ἄγνωστον φωνὴν ἀκούω νὰ μοὶ κρᾶζῃ στενωρώως:
 — «Μῶμ' ἐγείρου. Οὐ γρὴ εὔδειν σκώπτῃν ἄνδρα παννουχίως» —
 — «Τίς τοῦ οἴκου μου ταρασσει παρανόμως τὴν εἰρήνην;
 Τίς ἀυθάδης διακόπτει τὴν τοῦ ὕπνου μου γαλήνην;
 Τίς Ῥωμηὸς ἀγροῖκος, ἔχων, φαίνεται, σκοποὺς ἀχρεῖους.
 μ' ἐπισκέπτεται καθ' ὥρας ἰκοτεινάς, μεσονυχτίους;
 Φύγ' ἐδώθεν ἀνακράζω, ὀροῦδῶν, πλὴν φοβερίζων,
 καὶ διδάσκαλος ἂν ἦσαι, ὡς προώλης, *καλουχίλων*.
 Ὑπαγε νὰ εὔρης νέους, ἀγενεῖους μαθητάς σου,
 ὅπως τούτοις παραδώσης τὰ σοφὰ διδάγματα σου....
 Πρὸς τινὰς δασκάλους ἔχω δυσπιστίαν φοβεράν,
 καίτοι μὴ παθῶν, ὡς ἄλλοι, παρ' ἐκείνων συμφορὰν!...

— «Λάλει βέλτιστε, εὐφήμως. Μὴ ἐτέρους ψόγους εἶπῃς, οὐ γνωστός σοι γὰρ τυγχάνω, οὐ ἀχρεῖος παιδοπίπης, οὐ διδάσκαλος, μὰ Δία, οὐ πανουργὸς λωποδύτης, ἀλλ' ἐπαίτης, ξένος, τάλας, σοροδαίμων, παροδίτης, Ὑεῖ, νίφει καὶ χειμάζει, τὴν σὴν θύραν ἀνοιξόν με, ῥήγος γὰρ κατέλαβέ με, πρὸς Θεῶν, περιθαλψόν με. Οὗτοι θέμις νῦν ἔσιν με νυκτερεῦειν ἀνεστίας, πάντῃ νῆστιν καὶ ῥιγοῦντα, καὶ γοῶντα ὑπαιθρίως.» —
 Ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἐκάμφθην. Ἦνοιξα εὐθὺς τὴν θύραν, βλέπω δ' ἄνθρωπον ἀρχαῖον, ἐν χειρὶ κρατοῦντα λύραν.
 — «Οὐ γινώσκει με; μοὶ λέγει, ἂ βαβαί! ἰαττατί!
 Μὴ τυφλὸς τὰ τ' ὤτα, λῶστε, τὸν τε νῦν, τὰ τ' ὄμματ' ἤ;» —

— «Τὴν ἀρχαίαν ταύτην γλῶτταν εὐχεσέε μοι ἐννοῆσαι, πλὴν ἀλλ' ὅμως, φιλε ξένε, οὐ μοι ῥάδιον λαλῆσαι. Νῦν οὐ χρώμεθα τῇ φράσει: «σακκάνδρα μεμυρωμένα, ὄντα, ὦ, τῆς ἀναιδείας! ὡς ἀνέγνων, τετιλμένα». Ἐνεκρώθησαν γὰρ πλέον τὰ: «σμερνὸς καὶ σμερδαλέος», τὰ: «ὀλίβοις χρῆσθαι χήρας», «χεζανάγκη, φουαλέος», τὰ: «γευόμεθα ἰσχαδῶν καὶ κυρκῶρων καὶ κρομύων», τὰ: «τὸ εὔ ποτεκιγκλίσδευ, καταπύγων Ἄμφιτρῶων», τὰ: «χλιδᾶν, τσιγάρτοι, ὄφρα, γοῦν, ἀτάρ, νυνὶ, φαινίνδα», τὰ: «γαστέρα βυρβορύζειν, σκωραμί; καὶ ὄστρακίνδα». —
 Φεῦ, ἡ θεία αὕτη γλῶσσα ἤδη πρόκειται νεκρά, καὶ λαλεῖται ἢ δημῶδης, ἢ χυδαία καὶ λεπρά».

— «Ἄλλ' εἶπέ μοι νῦν, ἑταῖρε. ὅστις πάντας σατυροῖζει, νὰ λαλῆς καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐχερῶς πῶς δὲν γνωρίζεις; Δὲν ἐφοίτησας ποτέ σου Μῶμε, ἔνδον τῶν Σχολείων, ὅπως μάθης λέξεις, φράσεις τῶν ἀρχαίων μας βιβλίων;
 — «Ναί, ἐφοίτησ' ἀπειράκις, ἦτο δὲ διδάσκαλός μου εἰς, ὑφ' οὗ κατεσκοτίσθη ὁ πτωχὸς ἐγκέφαλός μου. Ὁ γεννάδας ἐκαλεῖτο «Πάπα - Λούκιος ἡ ὄνος», ὃν σοφὸς γυμνασιάρχης, πλὴν καὶ κάπηλος συγχρόνως. Ἐκ διδάκτρων καὶ παντοίων, ὠφελεῖτο, δωρημάτων, διακόπτων, χάριν τούτων, τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων. Ἐγεινεν ὁ νοῦς μου αἴφνης παρ' αὐτοῦ εἰς κυκεῶν. Διδασκάλους, φεῦ, δὲν ἔχει πλέον οὗτος ὁ αἰὼν!» —

— «Διδασκάλους, φρίττων, μείπεν εἰς τοὺς χρόνους τοὺς ἀρχαίους εἶχομεν σοφοὺς μεγάλους, ἠθικοὺς τε καὶ σπουδαίους. Σοὶ ὠμίλησα ἀσμένως πρὶν τὴν γλῶσσαν τὴν ἀρχαίαν μὴ ἀπόρει δ' ἂν γνωρίζω νὰ λαλῶ καὶ τὴν χυδαίαν. Ἐν τῷ Ἄδῃ μένων, ταύτην ἐδιδάχθην καταλλήλως, καὶ κλεινὸς διδάσκαλός μου ἦν ὁ Στέφανος Μυρτίλος (1). Οἱ λοιποὶ συναδελφοὶ τοῦ καὶ Σοφὸν τὸν ἀπεκάλουν, μετ' αὐτοῦ δὲ ὁμιλοῦντες τὴν χυδαίαν, φεῦ, ἐλάλουν, λέγοντες τὴν θύραν πόρταν, τὸ δὲ κώδιον τομάρι, τὸ τρυβλίον των γαβάθαν, τὴν ἡμίονον μουλάρι, τοὺς καρκίους μας καθούρους, τὸ βαδιζῶ περπατῶ, τὸν νωδὸν μας ξεδοντιάρην, τέλος δὲ τὸ σκῶρ σκατό!» —

(1). Ὁ ἀοιδιμοσ! ὁ γράφας τοῦ ἐπιγράμματος, ἀρχαῖον, ὑψηλόν, σαφές, ποικίλον, σύντομον, λαμπρὸν, ὠραῖον: Ὁ εὐπερίστες Βασιλεῦ, μετὰ τῆς Βασιλείας, γάστρε, αὐθις γάστρε, καὶ γάστρε ἐπίση;!!!» —

Αἴσθημά τι συμπαιθεῖα, οὗτος νῦν μοί διεγείρει,
 φέρων πέδιλα ἀρχαῖα, τὸν χιτῶνα δὲ ποδήρη.
 Ἐκ κοτίνου στέφανός τις ἔστεφε τὴν κεφαλὴν του,
 εἶχε δὲ καθαροτάτην τὴν ἀπλὴν αὐτὴν στολὴν του.
 Γέρων, πλήρης ὄμως σφρίγγους, ρεγγοβόλον ἔχων τ' ὄμμα,
 τὸ παράστημα ὠραῖον καὶ μελίρρυτον τὸ στόμα,
 σεβαστὸς, πωγωνοφόρος, ὄντως σκόπτῃς, λίαν εἴρων,
 δι' ὠραίων φράσεων του γέλωτ' ἄσβεστον ἐγείρων.
 Ἦρχισε τὴν λύραν κρούων, νὰ μοὶ ψάλλῃ ἄσμα θεῖον,
 κ' ἔκθαμβος τὸ ἠκροώμην, ἐκ τοῦ μέλους του μεθύων.
 Αἴφνης ἄφησε τὴν λύραν, μὲ ἠσπάρθη τρυφερῶς,
 λέγων μοι «νὰ μὲ γνωρίσης νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς». —

— «Ποῖος, Μῶμε, τὰς «Νεφέλας» καὶ τὸν «Πλοῦτον» ὁ ποιήσας;
 Τίς ὁ, Κλέωνας, Χρεμύλους, Στρεψιάδας σατυρίσας;» —

— «Ἀριστόφανες, σὺ εἶσαι; Πόθεν ἦλθες; Τί θηρεῖς;
 Πῶς θανῶν πρὸ τόσων χρόνων εἰς τὴν Γῆν μας νυκτερεύεις;» —

«Ἦλθον, λέγει, ἐκ τοῦ Ἄδου, εὐμενῶς τυχὼν ἀδείας,
 ὅπως, φίλτατε, συλλέξω ὕλην νέας κωμωδίας.
 ἦν σκοπεύω ἐν τῷ Ἄδῃ μετ' ὀλίγον νὰ τυπώσω
 καὶ «Λομβάρδῳ τῷ γελοῖῳ» σκαπτικῶς ν' ἀφιερῶσω.
 Ἐπειδὴ, Ῥωμηοὺς συχνάκις, ὡς μανθάνω, σατυρίζεις,
 πλεῖστα ἔργα πάντων τούτων κατ' ἀνάγκην θὰ γνωρίζης.
 Τούτους νῦν πριτσίλισόν μοι, μὴ φεισθεῖς δὲ οὐδενός.
 Ἐκ τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων ἄς ἐκρεύσῃ κερκυρός!» —

— «Φίλτατε, ὡς εὖ πρέστης!... Σοὶ ζητῶ μετ' ἀπορίκας
 ἐκ τοῦ Ἄδου νὰ μοὶ δώσης μερικὰς πληροφορίας
 Πόθεν σὺ γνωρίζεις ὅτι τοὺς Γραικύλους πριτσιλίζω;» —

— «Ἐκ πολλῶν θανόντων ἄρτι, ἀκριβῶς αὐτὸ γνωρίζω.
 Βεβαιῶ σε, Μῶμε, ὅτι τὰς σατύρας σου συχνάκις
 ἀπαγγέλλει ἐν τῷ Ἄδῃ ὁ χρηστὸς Δημητρακάκης,
 ὃν εὐθὺς περικυκλοῦσιν ἄπειροι Ῥωμηοὶ θανόντες,
 τὰς θαυμάζουν, «εὖγε, εὖγε» συνεχῶς ἀναβοῶντες.

Ὁ Λομβάρδος τότε φεύγει, «γιούχα, κρᾶζουν, τοῦ Τζαντιώτου,
 τοῦ Γιαμά, τοῦ Σαλτιμπάγκου, τοῦ Σπιγούνου, τοῦ Προδότου»,
 καὶ πολλοὺς σαπρῶς αἰκίους ὀπίσθεν αὐτοῦ πετοῦν,
 ὅτε δὲ τὸν συλλαμβάνουν, τὸν ραπίζου, τὸν πατοῦν». —

— «ὦ, τὸν ἄθλιον! καὶ ὅμως ὑπουργὸς αὐτὸς ὑπῆρξε,
 καὶ, ὡς μέγας λαοπλάνος, τῆς Ζακύνθου ὄλης ἤρξε.
 Προστατεύων δολοφόνους, φαῦλον ὄντως ἔζη βίον,
 ὠφελεῖτο δὲ πλειστάκις ἐκ χρημάτων δημοσίων.

Ἀριστόφανες, εἰπέ μοι, πῶς διάγει νῦν ὁ τάλας; —

— «ὦ, ὑφίσταται βασάνους καὶ ποικίλας καὶ μεγάλας.

Ὁ Γαήτας ἐξεγείρει κατ' αὐτοῦ τοὺς Ζακυνθίους,
 οἵτινες τῷ δαψιλεύουν χλευασμοὺς πικροὺς, μυρίους.
 Εἰς Καπνίσσης, κόμης, ἄρτον εὐγενῶς αὐτῷ προσφέρει,
 τὸν ἀπόπατον δὲ τούτου ὁ Λομβάρδος, φεῦ, καθαίρει.
 Μὴ δι' ὅσα νῦν σοὶ λέγω, φίλε Μῶμε, ἀπορῆς
 Χθὲς μὲ κόπρανα ἐχρίσθη ἡ ὑγκώδης τούτου βίς!» —

— «Ἄφες, εἶπον, τὸν Λομβάρδον εἰς τὸν βόρβορον νὰ κῆται.
 Φαίνεται, καὶ ζῶν πᾶς φαῦλος, καὶ θανῶν θὰ τιμωρῆται.
 Χαίρων, ἦκουσα, ὡς εἶδες, τὰς καλὰς αὐτὰς εἰδήσεις,
 πλὴν θερμῶς σὲ ἱκετεύω παρ' ἐμοῦ νὰ μὴ ζητήσης,
 νὰ ποιήσω νέας πάλιν τῶν Γραικύλων μας σατύρας.
 Κοπιᾶζω μάτην τοῦτο ἐκ μακρᾶς, γνωρίζω, πείρας.
 Καὶ ὁσάκις γράφω, φίλε, καὶ ὁπότε ῥητορεύω,
 κροῦω μόνον τὴν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον τοξεύω.
 Καὶ φυλάκισιν, φοβοῦμαι, καὶ βασάνους, καὶ πενίαν,
 κ' ἐγκατάλειψιν παρ' ὀλων καὶ οἰκτρὰν αὐτοκτονίαν.
 Ἦδη ἔπαυσα νὰ γράφω, νὰ λαλῶ πρὸς τὸ Κοινόν.
 Ἐβάρυνθην τόσα ἔτη τὸν ἀνάγκυρον κινῶν.» —

— «Τὴν μεγάλην ἐν τῷ Ἄδῃ ἠσυχίαν μου ἀφήσας,
 ἦλθον πρὸς σε, τόσον δρόμον, καίτοι γέρον, διανύσας.
 Διατί λοιπὸν, ἀγροῖκε, ματαιοῖς τὴν ἔλευσίν μου;
 Πῶς ἀρνεῖσαι νὰ τελέσης τὴν μικρὰν παράκλησίν μου;» —
 Κατ' ἐμοῦ ὀρμήσας αἴφνης ἐκ τῆς κόμης μὲ ἀρπαρίζει.
 «Ἦδη σὲ θὰ κωμωδήσω, μὰ τὴν Ἀρτεμίν», κραυγάζει.
 Ὑποκύπτω. Τὴν φρικώδη ἀπειλήν του ἐφοβήθην.
 εἶπον δὲ, ὡς ἐνθυμοῦμαι «φεῦ, ὁ τάλας ἐνίκηθην».
 Ἀνελθὼν ἐπὶ τραπέζης βλοσυρῶς τὸν ἀτενίζω,
 ἔστριψα τοὺς μύστακάς μου καὶ τὸν λόγον μου ἀρχίζω,
 τὰς τε χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὡς φρενόπληκτος, κινῶν,
 πάντας δὲ νεκρῶς καὶ ζῶντας πριτσιλίζω, κεραινοῶν:

— α² Ω Θεοί και Δαίμονές μου, ἤδη σεις ἐμπνεύσατέ με!
 Ἐριννῦς, τὰς μαστιγὰς σας εὐμενῶς δανείσατέ με,
 και Ῥωμηοὺς, και Ὑπουργεῖον, και Βουλὴν νὰ μαστιγῶσω,
 και πολλαίκις, και ἀσπλάγγνωσ μέχρσι ὅτου τοὺς πληγῶσω.
 Ἐκλα, Αἴτην, δότε μ' ἤδη μύδρους σας πυρακτωμένους,
 δι' αὐτῶν νὰ κατακαύσω βουλευτὰς διεφθαρμένους.
 Τῶν κοινῶν μας συμπεφόντων τὸ συμφέρον των προτάσσουν,
 τὴν δὲ δύστηνον Πατρίδα ἀπκνθρώπως, φεῦ, σπκράσσουν.
 Ἐπικίνδυνον, μεγάλην συγκροτοῦσι συμμορίαν,
 ἦν εὐφῆμωσ οἱ Γραικύλοι ονομαζουσι: «ἀπαρτίαν»,
 καταρτίζουσι δὲ ἀχρεῖοι ἐβδομήκοντα και εἴξ.
 ὡσπερ βάρταχοι, βοῶντες τὰ: «κουὰξ και βρεκεκέξ».

(α.)

α² Ω, Ῥωμῆ μου, εἴλωσ, πάσχωσ και νυχθήμερον δουλεύων,
 τῶν ἀρχόντων σου τὴν ἀκρὰν βουλιμίαν θεραπεύων,
 συρφετὲ διεφθαρμένε ἐντελῶσ διὰ χρημάτων,
 και πωλῶν Πατρίδα, Ψῆφον και Τιμὴν ὑπὲρ κομμάτων,
 σκολολόγιον, ἀχρεῖας τρέφον πάντοτε ἐλπίδας,
 και ψηφίζον χάριν τούτων βουλευτὰς σου γανυμῆδας,
 και ληστὰς και ἀγραμμάτους, και φονεῖς, και πωλημένους,
 και τρελοὺς, και φαυλοβίους, φθείροντας και φθειρομένους,
 και κτυπῶν ἀσυνειδήτως συνετοὺς και ἐνκράτεους
 Δεληγιώργας, Οἰκονόμους, Μεσηνέζας, Φιλαρέτους,
 διατὶ ἀσχάλλεις τόσον και γογγύζεις νῦν, μωρέ;
 Σῆγα. Κῦψον τὸν αὐχένα τῷ Τρικούπη, μαρὰ.

(β.)

«Τί σημαίνει ἐν τῇ χώρῃ τῶν Γραικύλων Ὑπουργεῖον;
 — «ἀτιμώρητον τῶν πόρων τῆς Πατρίδος λησταρχεῖον,
 διορίζον ὑπαλλήλους ἀρπαχας, μεστοὺς μωρίας,
 ἀγραμμάτους, ὑποδούλους τῆς κρατούσης νῦν φκτρίας. (2)
 δάνεια πολλα συνάπτουσι και προμήθειαν λαμβάνουσι,
 πλείστους φόρους ἐπιβάλλον, ὡσ ἀσύδοτον, τυγχάνον,
 χορηγοῦν πληθὺν χαρίτων καθ' ἐκάστην τοῖς κακούργοις,
 και σωρείαν παρασῆμων τοῖς ἀχρεῖοις και πανούργοις,
 εἰς τῶν Ἐένων τὰς θελήσεις πάντοτε τυφλῶσ ἐνδίδον,
 μισελλήνων πρακτορεῖον τὴν Πατρίδα τῶν προδίδον,
 ὅλων μας τῶν Κριτηρίων ἀποφάσεις βεβηλοῦν,
 εἰς Σταυρὸν δὲ τὴν Ἑλλάδα, φεῦ, συχναίκις καθηλοῦν.

(2) (λόγου χάριν «Δεῖμίζεις και Καζάνας, και Σπαρτίδας,
 και Δεμάνας, και Πετριτσας, και ἀχρεῖους Βρεβελίδας».)

Πρώτιστος τῶν βλεψιδήμων, λαοπλάνος, νέος Κλέων,
 χρώματα πολλα ἀλάστων, ὡσπερ ἄλλος χαμαιλέων,
 βλοσυρὸν τὸ βλέμμα ἔχων, ὅπερ πλήσσει και τρομάζει,
 και «ἀέτειον» ἡ σπείρα τῶν κλάκων ονομάζει,
 τὴν ὡμότητα, τὸ μῖσος και τὸ πείσμα συγκεντρῶνων,
 δυσειδέστατος δ' Ἑλλήνων, και ἀρχαίων, και συγχρόνων,
 φαλακρὸς, παρηλιξ ὄντως, πλὴν τοὺς μύστακας μελαίνων,
 ὑπερφιάλος συνήθως, ἔστιν ὅτε δὲ και σαίνων,
 ἔμπλεως ἀνόμων ἔργων, βεβηλώνων και τὰ Θεῖα,
 ὑπουργεῖα δὲ βαστάζων πότε δύο, πότε τρία...
 φθονερός, μυθηθριάζων, συκοφάντης, φαυλοργός,
 τῆς δυσμοίρου μας Πατρίδος ὁ κλειτός πρωθυπουργός!

«Τῆς βραχῶδους Μεγαρίδος χάσμα, κόσμημα και κλέος,
 τῶν Ταμείων τῆς Ἑλλάδος εἰς παράσιτος ἀρχαῖος,
 τοῦ Τρικούπη ἔρπων κόλαξ και πιστότατος, ὡσ κύων,
 τὸν μωρὸν κασίγνητόν του πρεσβευτὴν ἀναδεικνύων,
 αὐτοπρόβλητος προστάτης τῆς πτωχῆς Μακεδονίας,
 χάριν ταύτης δὲ βεβαίως ἔχων πλείστας ὠφελείας,
 κερδαλέον ἄγων βίον, πλήρη τόσων ἀνεκδότων,
 τοῦ Βαλέτα ὁ συμπράκτωρ, διπλωμάτης ἐκ τῶν πρώτων,
 πανταχοῦ διακοινῶσεις φλογεράς διασκορπιζών,
 θριαμβεῦει νῦν, ὡσ ῥήτωρ, και ὀργίλος, και ἀφρίζων.
 Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἐνδοξος Γαλλίσι Τιμπῶ,
 ἡ ἐκθρέψασα τοιοῦτον τῆς Βουλῆς μας Μιραμπῶ!

Τῆς πτωχῆς Δικαιοσύνης λυσσαλέος ἐπιβήτωρ,
 ἀγριόφθαλμος, προγαστωρ, ἀσυνάρτητος δὲ ῥήτωρ,
 ἐναντίον τοῦ Δικαίου φλυαρῶν μετὰ μανίας,
 σοφιστής ἐκ τῶν ἐκλάμπρων τῆς κλεινῆς Εὐρυτανίας,
 τοῦ χωρίου Βούλπι θρέμμα, (οὐ οἱ κάτοικοι Βουλπιῶται,
 λησταπαῖδοχοι συνήθως, ὀρεσίτροφοι, ἱππόται,
 περιθάλψης φαυλοβίους και ὀρδὰς ληστῶν ἀπείρων,
 τὸν Δεδούσην, τὸν Βαλσάμην και τὸν Πάπουτσαν τὸν Σπῦρον,
 και ληστάρχους, τῶν ὁποίων ὁ καλὸς ὑπῆρξε δαίμων,
 πλείστας χάριτας πρὸς τούτους καθ' ἐκάστην ἀπονέμων,
 ἀνεδείχθη ἐπ' ἐσχάτων τοῦ μὲν Τάκη λυτρωτῆς,
 τῆς δὲ Θεμίδος χυδαῖος, ἐμφανῆς ἐκπορνευτῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Εὐχαρίστως σὺς γνωρίζω ἄνθρωπον μεστὸν ἀνοίας,
 καίτοι φέροντα πρεπότως τόσους τίτλους εὐγενείας!
 Ἔχει πλῆθος κοσμημάτων καὶ οὐκ ἔσσημα ἀρχαῖα,
 ἐν δ' ἐκ τούτων εἰκονίζει «δύο φάσκελα» ὠραῖα
 εὐγενείας ἄκρας χάριν εἶνε ταῦτα χρυσομένα,
 κύκλωθεν δ' αὐτῶν ὑπάρχουν τὰ ἐξῆς κεχαραγμένα:
 «Τῷ κλειτῷ κ' εὐγενεστάτῳ Κερκυραίῳ Θεοτόκῃ,
 Ἀρχικόμεντι Σπιανάδῃ, Ἐνετῶν οἱ νόθοι τόκοι».
 Οὗτος ἤδη ἀπαγγέλλων λόγους, πλήρεις ἀηδίας,
 εἶνε ἄξεστος ἰθύντων τῆς τοῦ Ἔθνους μας Παιδείας,
 τοῖς ἀθλίοις διδασκάλοις πρόξενος πολλῶν κακῶν,
 καταγέλαστος δὲ τέλος ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν.

(γ')

• Παναθλία Ῥωμηοσύνη, ἔχυσας κρουνοὺς δακρύων,
 θάψασα σπουδαίους ἄνδρας, πλὴν συλλέκτας ροσφετιῶν!
 Ἐκλαυσες τῶν Αἰγυπτίων τὸν προστάτην Θεοδώρου,
 μὴ ψηφίζοντα ποτε τοῦ ἀνευ θέσεων καὶ δώρου,
 Στεφανόπουλον τὸν πρόην τῆς Ἡλείας βουλευφόρον,
 ἔχοντα τὴν Βουλευτείαν τῆς ζωῆς του, μονοῦ πόρον,
 περιθάλποντα παμπόλλους ἐν τῇ Δίβρῃ ζωοκλέπτας,
 διανέμοντα δὲ εἶτα πᾶσαν λείαν μὲ τοὺς κλέπτας.
 Ἐδτυχῶς δὲν ἀπωλέσθη τὸ κλειτὸν ἐπώνυμόν του,
 τῆς Ἡλείας ἐκλεξάσης ἱκανὸν διάδοχόν του:
 «τὸν Χρηστάκην τῆς», ἀγροῦκόν, πλάνον ὅμως δεξιόν,
 καὶ τοῦ θεοῦ του τφόντι ἀληθῆ ἀνεψιόν!

• Ἀχολὸν ἐν τῇ Βουλῇ μας φέρετέ μοι ἤδη ἓνα,
 πολιδόν, ἀλλὰ γενναῖον, καὶ μὲ στήθη τριχωμένα!
 Ἐφερε τὴν φουστάνελλαν, χάριν δὲ σκοπῶν ἀχρείων,
 τάλληρον τοῖς ἐγκαθέτοις, ἡσμενίζετο, δεικνύων!
 Σὺ, Διαλέτη μου, ὁ πρόην βουλευτῆς τῆς Τριχωνίας,
 ἔθανες ἐν Χρυσοβίτση, φεῦ, κατάφορτος πενίας,
 ὅτε δ' ἔζης, πειναλέος καὶ ριγῶν, ἐψωμοζήτεις
 καὶ τὴν θέσιν νεκροθάπτου μάτην, ἔνδακρος, ἐζήτεις.
 Ὁ κλειτὸς Κουκούλεζάς σου ἐνεκρώθη, Ῥωμηοσύνη,
 καὶ ἀντήχησαν ἀμέσως πανταχόθεν στόνοι, θρῆνοι!
 Ἐμαθον τὸν θάνατόν του καὶ μὲ τόνον κλαυθμῶν
 ἀνεφώνησα—ἀεθράυσθη ἐν ἀγγεῖον ρυπαρὸν».

Ἐνεκρώθης, Τσουτσουνάτε, ἔνδοξε Κερκύρας γόνε,
 καταπόρφυρε, ὠραῖε, λάγνε, κέλης, τεκνογόνε!
 Μὲ τὴν θεῖαν δυνάμιν σου συνεχῶς ἠύχομεισοῦσο,
 ἀγερώχως δὲ πολλάκις ἐκ τῆς ἔδρας σου ὠρθοῦσο,
 προξενῶν εὐθὺς πρὸς ὅλας τῆς Βουλῆς μας τὰς Κυρίας,
 ἠδονὰς ἀνεκκαλήτους καὶ μακρὰς λιποθυμίας...
 Ἐδυσας, ἀστὴρ τοῦ Ἔθνους, ἀπωλέσθη ἡ ἰσχὺς σου,
 πλὴν μεστὴ δακρύων εἶνε ἡ πικρὰ ἐνθύμησις σου!
 Τὸ κενὸν ἐδώλιόν σου, ἤδη βλέπουσαι, στενάζου,
 τῆς Ῥοζοῦς των δ' ἠγουμένης, σὲ ποθοῦν καὶ ἀνακραζοῦν,
 τὴν ἀνήκεστον θρηνοῦσαι τῆς Ἑλλάδος συμφορὰν,
 — «ποθητέ μας Τσουτσουνάτε, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν!»

Ἡ Κραναία, ἐκτιμῶσα πάντα ὄντως δημοκράτην,
 βουλευτὴν ἀναδεικνύει στιβαρὸν ἀμαξηλάτην.
 Ἀποφεύγων οὗτος πάσας τὰς ἀσκόπους φλυαρίας,
 ἀνεδείχθη πρῶτος πάντων εἰς τὰς Ῥεπαλομαχίας.
 Φύσει ὢν ἀνὴρ ἀνδρείος ἔθραυσε διὰ Ῥεπαλοῦ.
 ἐκ τῶν ὑπισθεν βεβαίως τὸ κρανίον τοῦ Μανδάλου.
 Πλὴν, οὐαὶ τῆς Εἰμαρμένης! Τῆς Κραναίας του τὸ χῶμα,
 πρὸς ζημίαν τῶν Ἑλλήνων, τὸν καλύπτει ἀπουντες, πτώμα!
 Τάφον νῦν ἐγεῖρατέ τφ, Κράνιοι, εὐγνωμονοῦντες,
 κ' ἐπ' αὐτοῦ ἐν δίστιχόν μου ἐπιγράψατε, θρηνοῦντες:
 — «Ὁδε κεῖται Μοντεσάντος, ὁ τοῦπίκλην Μπουλελάς,
 καὶ ἡμᾶς, κ' ἐκεῖνον θρήνει, ἔρημος ἀνδρῶν Ἑλλάς!»

(δ')

«Ὁ Προδότης, ὅστις πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀτιμάζει,
 μὲ τῶν Ἐένων τὰς πιέσεις τὴν Βουλὴν ἐξαναγκάζει,
 ἐν ἡμέρᾳ ἀποφράδι, νέον νόμον νὰ ψηφίσῃ,
 μὴ νοοῦσαν ὅτι μέλλει δι' αὐτοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ:
 «Τῶν Γραικῶν μας τὰς ὄντως πρὶν Στεράς περιγερείας,
 ὡς κλειτὸς Μεσολογγίτης, μετατρέπει εἰς Ἐβρείας,
 καὶ τὸν πρόην μέγαν ὄγκον τῆς Βουλῆς περιυρίζει,
 κ' ἐξ αὐτῆς σπουδαίους ὄντως πατριώτας ἐξορίζει».
 Τὴν Βουλὴν αὐτὴν ἀμέσως λακπατεῖ καὶ διαλύει,
 καὶ ἀπόλυτον σατράπην ἑαυτὸν ἀμέσως χρίει.
 Νῦν μετὰ τὴν κηρύξιν μὲ τὸν Τύπον, μὲ φωνὰς,
 τὰς ἐφάπαξ ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας νὰ ποιήσωμεν Στεράς...»

ΙΝΔΟΒΑΤΕΙΟ
 ΛΗΞΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

καὶ ὅτι εὐγενεῖα στανεῖς!

«Ναί, πρεπόντως καὶ δικαίως, νῦν αἰσθάνεται πᾶς Ἕλλην
τὴν Βουλὴν μετατραπείσασιν εἰς πολὺ μικρὰν ἀγέλην.
Ἄπανθρώπως, Κόταρῆ μου, ἐξ αὐτῆς ἐξοστρακίσθης!
Πῶς διάγεις; Μήπως ἤδη ἀγροφυλάξ διωρίσθης;
Ποῖος τώρα θέλει κλίνει, ὡσπερ σὺ, τ' ὠραῖον ρῆμα:
«κλιέφτω, κλιέφτεις, κλιέφτει» κράζων ἐμμανῶς ἀπὸ τοῦ θῆμα;
Φεῦ, καὶ σὺ, Κατσικαπῆ μου, ὡς μανθάνω, ἐν Δωριδί,
σὺ, ὦ πρῶην νομοθέτα, πρόβατα ποιμαίνεις ἤδη!
Κασιμάτη μου, ποῦ εἶσαι; Βουλευφόρον σὲ ποθοῦμεν,
πλὴν ματαίως ἤδη ἔνδον τῆς Βουλῆς μας σὲ ζητοῦμεν,
νέους νόμους νὰ μᾶς φέρῃς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν,
καὶ ἐνταύτῳ νὰ μᾶς διδάξῃς καὶ τοῦ «Νοῦ τῆρ μετρικῆρ!»

Ἡ γενναία Καλαμπάκα ὑπερήτην καφενεῖου
ἀποστέλλει αἴφνης ἔνδον τοῦ σεπτοῦ Βουλευτηρίου.
Ῥωμαλέος καὶ πυγμαῖος ἦν ἡ πέτρα τοῦ σκανδαλοῦ
πάντες δὲ καλῶς γνωρίζουν τύσους ἄθλους τοῦ Μανδάλου,
ὃν ὁ σίφων τῆς Εὐρείας ἀναρπάσας αἰφνιδίως,
τῆς Βουλῆς μακρὰν ἀσπλάγχχνως τὸν κατέρριψεν ὑπίως,
ἄμισθον, οἰκτρὸν, γοῶντα καὶ γοημάτων ἀποροῦντα,
τοῦ Νομάρχου δ' ἐπαξίως τὸ ἀξίωμα αἰτοῦντα!
διωρίσθη ὅμως μόνον ἐν Τρικκάλαις καπνοφάντης,
τῶν ἐχθρῶν δὲ τῆς Ἀρχῆς μας ἀνεδείχθη συκοφάντης,
ὑπὲρ ἧς ἐν τοῖς καφεῖοις ἀενάως ὀμιλεῖ,
πλὴν καπνὸν λαθραίως, λέγουν, ἀγοράζει καὶ πωλεῖ.

Ἄφρων Μέση, παραλόγως ἐξηγέρθης κατ' Ἐκείνου,
τοῦ κυρίου δύο σκύλων: τῆς «Ὀρμῆς» καὶ τοῦ «Ξιφίρου»,
τοῦ κομψοῦ σου Ἰγγλιό μπῶϊ κ' ἐραστοῦ τοῦ κυνηγίου,
καὶ, ὡς λέγουσι, δραπέτου ἔκ τινος φρενοκομείου.....
Νῦν οἱ κύνες του χελώνας καὶ βατραχούς ἀνιχνεύουσι,
νοστιμώτατον δὲ βρῶμα συνεχῶς τῷ δασιλεύουσι! —
Δύο Τοῦρκοι, ὄντες γόνιοι τῆς εὐάνδρου Θεσσαλίας,
διαμένουν ἐν Λαρίσση ἄνευ πλέον βουλευτείας.
Ὁ Σερέφπειος ἐθίζει νὰ ροφᾷ τὸν νεογιλὲν σου,
ὁ Δερβίσμπεις νὰ ψάλλῃ εὐμελῶς τὸν ἀμανέν του.
Ἄμφοτέρους τούτους θέλω αὐθις ἔνδον τῆς Βουλῆς,
νὰ σὲ μάθωσι, Τρικουπῆ, Τουρκιστί νὰ μᾶς λαλῆς!

Ἐκ τῆς Σίφνου, τῆς βραχώδους, τίς, ὦ Μούλαρε Πρεζάνη,
βουλευτῆς ἐνάμιλλός σου ἄγχι τοῦδε ἀνεφάνης;
Ναυαγήσας ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων τῆς Εὐρείας,
κατ' ἰδίαν ὄλωσ πεῖραν, γράφεις νῦν περὶ «Μωρίας»,
καὶ τοὺς παῖδας τῶν Σιφνίων τὸν Ὀκτώηχον διδάσκεις,
καὶ πλανώμενος, χασμαῖσι, καὶ ρεμβάζων μόνος, χασκεις.—
Τίς μοι φέρει αὐθις ἔνδον τῆς Βουλῆς τῆς Ῥωμησοῦνης
τὸν πενέστατον Βαλέταν, τὸν λιπόσαρκον ἐκ πείνης;
Οὗτος νῦν ἀπροσδοκῆτως ὀψιπλούτου ἄγει βίον,
συνεργίζ τοῦ Δραγούμη καὶ χρημάτων Ὀλυμπίων...
Ἐν τῇ Χώρα μας πᾶν μέλος Ἐθνικῆς ἐπιτροπῆς,
μετ' ὀλίγον θησαυρίζει, κλέπτων ἄνευ ἐντροπῆς.

Σήμερον ἐν τῇ Βουλῇ μας ποῖος δύναται: νὰ ἔδῃ,
κοπρολόγον καὶ ἀστεῖον, ὁμοίον σου Στεφανιδῆ;
Σ' ἐνθυμοῦμαι γεῦ! καθ' ὅλας τὰς μακράς τῆς συνεδρίας
ἀφηγούμενον ποικίλας καὶ τερπνὰς βωμολοχίας.
Ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν σου ἐξεγείρεσο λυσσώδης,
ἐνταυτῷ ποιῶν καὶ κρότους δυσωνύμους καὶ δυσώδεις.
Ὅπως δὲ ἐπικρατήσῃ ἡ ὀρθή σου ὄντως γνώμη,
συνεχῶς ἐπεκαλεῖσο καὶ τὸν Ὀμηρον ἀκόμη.
Πλὴν καὶ σὺ, ὁ σεβαστός μας, τῆς Βουλῆς ὁ γερολέων,
τῆς Εὐρείας εἶσαι τώρα, οἴμοι! θῦμα φρικαλέον.
Πῶς ἠνέχθης, μὴ ὑψώσῃς τὴν βροντώδη σου φωνήν,
ὁ Τρικουπῆς, σοῦ, πρεσβύτου, νὰ εὐρύτῃ τῆρ Σειρήν;

(ἔ)

— «Εὐγε!» αἴφνης ἀνεκράζει ὁ κλεινὸς Ἀριστοφάνης,
κωμωδὸς ἐνάμιλλός μου, φίλε Μῶμε, ἀνεφάνης».—

— «Σίγησον, εὐθύς τῷ λέγω, ἄφες νῦν τὰς κολακείας,
τὸν εἰρημὸν μὴ τέμνης οὕτω τῆς πολλῆς μου ῥητορείας.
Θεωρῶ καλὸν δὲ ἤδη, φίλτατε, νὰ σοὶ γνωρίσω,
ὅτι οὔτε τὸν ἱμάντα τῶν πεδίων σου νὰ λύσω
ἱκανὸς εἶμι ὁ τάλας, ὅστις μόνον πριτσιλιζῶ,
πάντων δὲ τῶν κωμωδῶν μας πρῶτον σὲ ἀναγνωρίζω».—

«Χάριτας ὁμολογῶ σοι, πλὴν ἀλλ' ὅμως μὴ ὀκνήσῃς,
πρέπον εἶνε καὶ τοὺς ἄλλους βουλευτάς νὰ εἰκονίσῃς».—

«Μὲ τὴν γνώμη σου τῷ εἶπον, ὀλοκλήρως συμφωνῶ».—
(Σίγα πᾶς ἄεως κῆρ ἔστω!) Πάλιν λόγον ἐκφωνῶ:

ΙΑΤΡΙΚΑ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΔΗΜΟΚΡΕΤΕΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

(στ')

— «Τὸν παρήλικα, νῦν βλέπω, μέγαν κώδωνα κροτοῦντα, χάριν δὲ τῶν ἀντιθέτων διαρκῶς ἀγανακτοῦντα, χαρτοπαίκτην, πορνοκόπον, κατατριβοντα τὸν βίον ἐν τῷ μέσῳ οἰνοφλύγων καὶ γευμάτων Λουκουλλείων, καὶ Παράσχων πειναλέων, εἰς τὴν γλῶσσαν βοῦν φερόντων, τὸν χαλκέντερον δὲ ἄνδρα παννυχίως κωμαζόντων, καρχαρίαν Κατακώλου καὶ Ἡλείων βουλευφόρον, ὃν ὁ Κόντος κολακεύων ὀνομάζει Ἐωσφόρον, (οὗτος γὰρ τὴν ἔω φέρει τοῖς θροτοῖς, φησὶν, ὁ Κόντος. Ἰτιτικῶς ἀεὶ ξυγγράφων, κλασικῶς τε καὶ πρεπόντως,) πλὴν ἐγὼ, ὡς οἱ χυδαῖοι, τὸν καλῶ Αὐγερινὸν, πρόεδρον μεροληπτοῦντα, ἄνθρωπον οὐτιδανόν.

«Τὴν ἰλύν σου, Κωπαίς μου, ρίψον ὅλην ἐναντίον, τῶν ἐκ σοῦ ὠφελιθέντων ἀθεμίτως παναθλίων, ὧν ἀνέδην πρυτανεύει εἰς μικρὸς πωγωνοφόρος, ἐκλογεῖς του ἀγοράζων καὶ τῆς Σύρου Βουλευφόρος. Ἐν χυμίνιαν ρακῶδες τοῦ ἀρχαίου Βυζαντίου, μετ' ὀλίγον ὑπηρέτης ἔγινε παντοπωλείου, εἶτα δὲ ταραμοπώλης, ἀκολούθως χρεωκόπος, ἀποκτήσας οὕτω χρῆμα καὶ ἀνέτως, καὶ ἀκόπως. Ὡς τοιοῦτος, ἐτιμήθη παρ' ἀχρείας Κοινωνίας, κερδοσκοπῶς δὲ ὑπῆρξε πρεσβευτὴς τῆς Ἰσπανίας, πλὴν ἐκεῖθεν, ὡς γελοῖος, ἀγενής, ἐκδιωχθεὶς, νῦν χρυσίῳ διαφθείρει βουλευφόρους ἀπεχθεῖς.

Ἄ «ἀνάργυρος», ὁ πρῶην, νῦν «ἐπάργυρος» καλεῖται, καὶ παρὰ τῆς Ῥωμηροσύνης εὐσεβάστως προσκυνεῖται. Ἦρχισε τὸ στάδιόν του ὡς γραφίσκος Τελωνείου, κολακεύων δ' ἀνεδείχθη τμηματάρχης Ὑπουργείου. Χρήματα τοῦ Δημοσίου νοσφιζόμενος ἀτίμως, μετ' ὀλίγον κατεστάθη πλούσιος, πολὺ προΐμως. Αἰφνης ἔνδον τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος μας εἰσῆλθε καὶ μετ' οὐ πολὺ εἰς θέσιν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν ἀνῆλθε· πλὴν αὐτὸς Τιμὴν καὶ Νόμους, καὶ Συνείδησιν ἐμπαιξας, ἐφωράθ' ὑπεξαίρετης, μετοχὰς Λαυρίου παίξας· ἀλλ' ὑπὸ τῆς Παρνασσίδος ἐκλήφθεις, ὡς ἱκανός, ἐξελέχθη βουλευφόρος, εἰς ἀναίσχυντος τρανός.

«Ἄξιστον τὸν ὄγκον, βλέπω, Ἀχαιοῦ ὑπερφιάλου, ἀμαθοῦς, Τρικουπολάτρου, φθονεροῦ, ἀλλοπροσάλλου, τοῦ ὁποίου γέμει πάσης ποταπότητος ὁ βίος, τοῦ ἐπὶ πατραγαθίαις καυχωμένου αἰωνίως, τοῦ καὶ λάθρακος ἀκόμη περισσότερο ἀφῶνου, τοῦ ἀνέδην νοσφισθέντος τῶνομα χρηστοῦ προγόνου, ὅπερ νῦν ἀσυνειδήτως βεβηλοῖ καὶ ἀμαυρώνει, ὡς ἀντίθετος Ἐκείνου, ὄνπερ τῶνομα δηλώνει. Προσφωῶς ὁ Μῶμος ὅθεν εἶχε τοῦτον ὀνομάσειν: (Κηραῆ γραφῆ γὰρ χρῶμαι), «Μεντσελόπουλον Θανάσην, καταντήσαντα οἰκέτην τοῦ στυγνοῦ Παπζλουκά, οὐ ἀδύνατον νὰ ψάλλω πάντα τ' ἄρρητα κακά.

Τί μεγάλη δυσωδία!... Πούφ... Καλοὶ μου πατριῶται, πρὸς Θεῶν, ὀλίγον πρὸς με φανικὸν ὀξὺ νῦν δότε. Βλέπω ἤδη ἔμπροσθέν μου ἔν' ἀχρεῖον δικηγόρον, καὶ τῆς Γόρτυνος σπουδαῖον, ἐστεμμένον βουλευφόρον, διαπράξαντ' ἀσυστόλως ἐμφανεῖς πλαστογραφίας καὶ τινας ἀλλεπαλλήλους ἐν Ἀθήναις ψευδορκίας. Ν' ἀποδίδουν δὲ εἰς τοῦτον, ἤκουσα μετ' ἀπορίας, καὶ πολλὰς προσέτι ἄλλας, καὶ φρικώδεις κακουργίας: «παλλακίδα του Ζαχάρων, ὅτι ἔχει φαρμακεύσει... κτήμα δὲ τοῦ πενθεροῦ του ὅτι ἔχ' ὑποθηκεύσει... καὶ λοιπὰ, ἃ δὲν πιστεύω. Ἐν γνωρίζω θετικῶς: ὅτι εἶναι βουλευτὴς μας ἐναγής, ἀρπακτικὸς.

Εἰς μικρόσωμος, θεραίτης, γέλωτα πολὺν ἐγείρων, ἄστατος, κερδαλεόφρων, ἀτεχνος δὲ ὄλως εἴρων, εἰς τὰς τάξεις τοῦ Τρικούπη διαρκῶς προσεκολλήθη, καὶ τὸν πρῶην ἀρχηγόν του αἰφνιδίως ἀπηνήθη, συμφερόντων χάριν, λέγουν, καὶ αἰτίων παραλόγων. τῆς φυγῆς του δὲ οἱ πλείστοι τοῦτον φέρουσι τὴν λόγον: «Ὁ ἀγροῖκος Φάσος, θρέμμα τῆς κλεινῆς Ἀροακίας, ἀφανῆς κομματάρχισκος, μένων ἀνευ ἀσχολίας, ἀπεφάσισε μὲ θέσιν δημοσίαν νὰ πλουτίσῃ, τοῦτον δ' Ἐφορον ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ διορίσῃ!... Λέγεται Ἀλεξάνδρακος, κόθορνος πολιτικός, καὶ τὸ χερίστον δὲ πάντων, εὐτελής Σκουλουδικός.

Σπέτσαι, κλέος τῆς Ἑλλάδος, αἱ τεκοῦσαι Τυρκοκτόνους,
 ἔχετε ὡς βουλευτὰς σας χαμερπεῖς. Πατριδοκτόνους,
 ναυτικούς «ἀλυκοφάγους», κρονολήρους καὶ ἀχρείους,
 οὓς ὁ Κόντος, Ἑλληνίῳ ἀπεκάλεσεν «Ἰγδίους»! —
 Εἰς παχὺς, ὡς χυῖρος Ἄρτης, πλεονέκτης, ἀδηνάγος,
 πολυθρύλητος ὑπάρξας πρὸ ἐτῶν Λαυριοφάγος,
 ἐκλεχθεὶς διὰ χρυσοῦ βουλευτῆς μας, ὡς ἀχρεῖος,
 τοῦ γενναίου Καρχαπάνου εἰς ἀντίπαλος γελοῖος.
 μόνον χάριν συμφερόντων τὸν Τρικούπην κολακεύει,
 ὅστις πλείστα ὠφελείας συνεχῶς τῷ δαφιλεύει.
 Ἦδυνάμην πλείστα ἄλλα, νῦν, Ρωμηοὶ μου, νὰ εἰπῶ.
 «Τὰ ἐν οὐκῶ, μὴ ἐν δῆμῳ ...» Κατ' ἀνάγκην σιωπῶ.

«Ζέγγελος ὁ Κολασμένος, ἡ κηλὶς τῆς Μαντινείας,
 ἀπεχθὴς, δικηγορῖσκος καὶ μεστός φιλαργυρίας,
 «ἐπειδὴ», χρυσοῦ χάριν, τὴν Πατρίδα ἀπαρνεῖται,
 παρ' ἡμῶν «Ἰσκαριώτης» πρέπει νῦν ν' ἀποκαλεῖται.
 Καὶ νεκρὸς αὐτὸς ἀκόμη τὴν Τρικούπην θὰ ψηφίζη,
 φθάνει μόνον ἀθεμίτως ἐκ τῆς ψήφου νὰ κερδίζη. —
 Σίφνος, τίττεις καὶ Μακράκας, καὶ Πρεζάνας, πλήρεις τρέλας,
 καὶ κλεινοὺς Προβιλεγίτους, τῶν Ταμείων τόσας βδέλλας!
 Νικολὸς, ὁ μισθοφόρος Δήμαρχός σου, Τρικούπιζων,
 ὁ Γεώργιος, Νομαρχὴς, νῦν ἠσύχως θησαυρίζων
 καὶ ὁ μίσθαρνος «Χαρίλης», ὁ ὑπότροφος προτοῦ,
 ἀδελφοὶ δ' Ἀριστομένους τοῦ ἀξέστου ποιητοῦ.

«ὦ, ταλαίπωρος Καρδίτσα, ἡ μὴ ἔχουσα καρδίαν,
 κατεψήφισας ἀλόγως τοῦ Τερτίπου τὴν ἀνδρείαν
 καὶ ἀνέδειξας ἀσήμους βουλευφόρους Καζαμπάκας,
 τοὺς συζῶντας παρανόμως, τοκογλύφους, φαύλους, βλάκας. —
 Δύο νῦν συνεπωνύμους ταῦτοχρόνως εἰκονίζω
 καὶ ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ «Βασιλαροῦ» ἀρχίζω...:
 «Χαλκιδεὺς ἐκ τῶν κερθεύων τοῦ παρόντος Ὑπουργείου,
 δημοσίων ἔργων, ἄσπαξ, καὶ τοῦ Χρηματιστηρίου.
 Καὶ Ὑδραῖος, «Σταματάκης», γάρκισσος καὶ «τελετάρχης»,
 τῷ ἀρμόζει δὲ νὰ γίνῃ ἐν βραχεῖ «σκωραμιδάρχης»! (3)
 Ἐφυγεν ἐκ τῆς δυσώδους ἀτμοσφαιρας τῆς Βουλῆς,
 κ' εὐδαιμόνως ἀναπνέει τόσα μῦρα τῆς Αὐλῆς!...

(3) Σκωραμῖς, τῆς σκωραμίδος =
 εἶδος ἐν: «κοπρογαλίδος»!

«Γενεὰ κατηραμένη δύο Χίων, ὄντως φαύλων
 ἀδηνάγων, ὁμώνυμων «Ἀλεξάνδρων» Κοντοσταύλων.
 Ὁ «Ἀλέξανδρος» τοῦ Σούτσου: «ἐνδοξοστριτηροφάγος»,
 ὁ «Ἀλέξανδρος» τοῦ Μώμου: «κάπηλος, ἀρχαιοφάγος»,
 ἡ πληγὴ τῆς Καρυστίας, γέρων, πλήρης ἀφροσύνης,
 ἀνομάτατος δὲ πρῶν ὑπουργὸς Δικαιοσύνης,
 ὁ προστάξας τὸν Μεσκιάντσαν ἐν εἰρηκτῇ νὰ μὲ ἐγκλείσῃ,
 ὅπως οὕτω τὸν Τρικούπην, χαμερπῶς, εὐχαριστήσῃ.
 «Ἐπειδὴ» ἀνόμως πάντη μ' ἐφυλάκισας, ὦ τέρας,
 «τεσσαράκοντα καὶ πέντε» (!) πλήρεις πλῆξεως, ἡμέρας,
 εὐχαρίστως πέθον ἤδη σοὶ ἐκφράζω τρυφερόν:
 «ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ νὰ σὲ ψάλλω καὶ νεκρόν!»

«Ἀναζήσατε, ἀρχαῖα καὶ νεκρὰ Λατινικά μου,
 βοηθήσατέ μοι ἤδη, σκονισμένα Λεξικά μου!
 «Τζάνεμ κάλπικουμ, γκελίουμ Καλαμόσις μπουλιφόρουμ,
 λατινόρεμ, μπλάκαμ, ντούλουμ, γκομαρῖσκουμ Τρικούπόρουμ,
 ἐριτίμουμ ντέμ Ζοφίας πρότουμ νῦμ μπεχλιμπανένσις,
 τούτουμ μούτριμπους αξίζουτ ἀντροπίνις κοπροχένσις...
 «Χὰ χα, χα ..» καγχάζει αἰφνης ὁ κλεινὸς ὀμιλητῆς μου,
 καταπνίγων ὀλοκλήρως, τόσον τόνον τῆς φωνῆς μου!
 Οὐφ! ...Τὰ σέλη του ἀνοίξας, καὶ, χωρὶς συγγνώμης, κλάσας,
 «τοῦτον κέχυδα», μοὶ λέγει, ὅτ' ἐγὼ ἀηδιάσας,
 τὸν ἐπέπληξα μὲ ὕψος, ἀσυνήθως, σοῦβαρόν!
 — «Σίγα, ἀξίος τυγχάνει, μ' εἶπεν, ἡ χῶρ βροττερῶν»!

(Τ' ὄνειρον τοῦτο ἀκολουθεῖ
 καὶ θὰ σὰς εἶπω τοῦ θὰ σταθῆ!)

3013 TAB QXAI
 IAKΩN...
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΟΥΣΤΕΟΛΕΩΤΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

AL. 52. Φ. 14. 0019